KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.9.2019 r.
COM(2019) 438 final

2019/0205 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami

[Rozszerzona współpraca w dziedzinie klimatu UE – Islandia – Norwegia]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

W celu zapewnienia wymaganej pewności prawa oraz jednolitości rynku wewnętrznego Wspólny Komitet EOG ma za zadanie uwzględnić w Porozumieniu EOG całe istotne prawodawstwo UE jak najszybciej po jego przyjęciu, a także umożliwić państwom EFTA należącym do EOG udział w działaniach i programach UE mających znaczenie dla EOG.

Projekt decyzji Wspólnego Komitetu EOG (załączony do niniejszego wniosku dotyczącego decyzji Rady) ma na celu zmianę protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie „współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami" w celu umożliwienia państwom EFTA należącym do EOG (w tym przypadku Norwegii i Islandii) współpracy z UE w celu realizacji ich odnośnych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. i uczynienia tego w ramach EOG.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Załączony projekt decyzji Wspólnego Komitetu jest w pełni zgodny z celem Porozumienia EOG polegającym na promowaniu stałego i zrównoważonego wzmacniania więzi handlowych i gospodarczych między umawiającymi się stronami na równych warunkach konkurencji oraz przestrzegania tych samych zasad, by stworzyć jednolity Europejski Obszar Gospodarczy.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Decyzja Wspólnego Komitetu jest również spójna z innymi politykami Unii, zwłaszcza z uwagi na cel ochrony jednorodności rynku wewnętrznego UE.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Przepisy, które mają zostać uwzględnione w Porozumieniu EOG, opierają się na art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z jego art. 218 ust. 9.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2894/94[1] w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia EOG stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w odniesieniu do takich decyzji, ustala Rada na wniosek Komisji.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości z następującego względu.

Cel niniejszego wniosku, a mianowicie zapewnienie jednorodności rynku wewnętrznego, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, w związku z czym, z uwagi na skutki proponowanych działań, może być lepiej zrealizowany na poziomie Unii.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności niniejszy wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celu.

[1] Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6-8.

- **Wybór instrumentu**

Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG wybranym instrumentem jest decyzja Wspólnego Komitetu EOG. Wspólny Komitet EOG zapewnia skuteczną realizację i funkcjonowanie Porozumienia EOG. W tym celu Komitet podejmuje decyzje w przypadkach przewidzianych w Porozumieniu EOG.

3. WYNIKI OCEN EX-POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

Nie dotyczy.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Proponuje się zmianę protokołu 31 do Porozumienia w sprawie EOG, aby umożliwić państwom EFTA należącym do EOG uczestnictwo w ramach unijnych. Nie przewiduje się, aby wniosek miał wpływ na budżet.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

5.1. Włączenie do protokołu 31

Dyrektywa 2003/87/WE została uwzględniona w załączniku XX do Porozumienia EOG, a dyrektywa zmieniająca 2018/410/UE zostanie uwzględniona w załączniku oddzielną decyzją Wspólnego Komitetu.

Rozporządzenia (UE) 2018/841 i 2018/842 określają dopuszczalne poziomy emisji każdego państwa. Regulują one również dostęp państw do mechanizmów elastyczności w odniesieniu do przestrzegania ich zobowiązań merytorycznych i określają, w jaki sposób rozliczać emisje gazów cieplarnianych oraz pochłanianie związane z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem. Nie określają one środków służących osiągnięciu określonych w nich celów ani nie prowadzą do powstania żadnych praw ani obowiązków podmiotów gospodarczych.

Islandia i Norwegia zamierzają zrealizować swoje odnośne cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. w drodze stosowania i skutecznego wdrożenia, w ramach Porozumienia EOG, rozporządzeń (UE) 2018/841 i 2018/842 oraz dyrektywy 2003/87. Zgodnie z częścią VI Porozumienia EOG, w tym art. 78 Porozumienia EOG, protokół 31 do Porozumienia EOG stanowi właściwy kontekst takiej współpracy między Unią a państwami EOG poza czterema swobodami.

Uwzględnienie rozporządzeń (UE) 2018/841 i 2018/842 w dorobku prawnym EOG przez zmianę protokołu 31 do Porozumienia EOG rodzi tego samego rodzaju obowiązki prawne co uwzględnienie w załączniku do Porozumienia EOG. Przestrzeganie aktów i postanowień zawartych w protokole 31 może być monitorowane i egzekwowane przez Urząd Nadzoru EFTA i Trybunał EFTA w takim samym zakresie, jak gdyby były one uwzględnione w załączniku, jeżeli umawiające się strony wyrażą na to zgodę. W związku z tym proponuje się zastosowanie części VII Porozumienia EOG, tj. zwykłych procedur nadzoru i rozstrzygania sporów w Porozumieniu EOG.

Nie rodzi to jednak obowiązku uwzględniania późniejszych aktów. Rozróżnienie to jest ważne dla Islandii i Norwegii, ponieważ niniejsza decyzja o współpracy wykracza poza obszary, które umawiające się strony Porozumienia EOG mają obowiązek uwzględnić w dorobku prawnym EOG.

Zawarte akty prawne i przepisy nie mają zastosowania do Liechtensteinu.

5.2. Uzasadnienia i proponowane rozwiązania – rozporządzenie 2018/841

Art. 6 ust. 2 – okres przekształcenia:

Uzasadnienie:

W przypadku Islandii konsekwentnie stosuje się 50-letni okres przekształcenia na potrzeby rozliczania gruntów zalesionych w ramach Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, należycie uzasadniony i poddany przeglądowi na podstawie wytycznych IPCC.

Art. 8 ust. 7 – procedura i terminy dla krajowych planów rozliczania dla leśnictwa (NFAD):

Uzasadnienie:

W wyniku włączenia art. 8 ust. 7–8 rozporządzenia o użytkowaniu gruntów, zmianie użytkowania gruntów i leśnictwie (LULUCF) i ogólnych dostosowań dotyczących stosowania części VII i protokołu 1 do Porozumienia EOG, państwa EFTA przedstawiają proponowane poziomy odniesienia i wyznaczają ekspertów do Urzędu Nadzoru EFTA, ale dopiero po wejściu w życie decyzji Wspólnego Komitetu. Z powyższego oraz z proponowanego ogólnego dostosowania w sprawie konsultacji z ekspertami wynika, że Komisja Europejska i Urząd Nadzoru EFTA powinny zasięgać opinii wyznaczonych ekspertów w taki sam sposób jak Komisja zasięga opinii ekspertów z państw członkowskich Unii Europejskiej.

Urząd Nadzoru EFTA oraz Komisja Europejska powinny współpracować, wymieniać się informacjami i konsultować się ze sobą zgodnie z art. 109 i protokołem 1 do Porozumienia EOG. W razie konieczności, w oparciu o oceny techniczne i wszelkie zalecenia techniczne wynikające z tej procedury, państwa EFTA powinny powiadamiać Urząd Nadzoru EFTA o swoich zmienionych proponowanych poziomach referencyjnych dla lasów. Poziomy referencyjne państw EFTA dla lasów wynikające z tej procedury zostaną ustanowione przez Urząd Nadzoru EFTA i włączone do protokołu 31 do Porozumienia EOG w drodze decyzji Wspólnego Komitetu jako dostosowania do aktów delegowanych Komisji zgodnie z art. 8 ust. 8 rozporządzenia LULUCF. Ponieważ procedura ta rozpocznie się formalnie dopiero po wejściu w życie niniejszej decyzji Wspólnego Komitetu, a procedura na podstawie art. 8 ust. 6–7 trwa kilka miesięcy, należy dostosować termin określony w art. 8 ust. 7 dotyczący zmienionych proponowanych poziomów referencyjnych, aby zapewnić również państwom EFTA oraz Urzędowi Nadzoru EFTA, w ścisłej współpracy z Komisją Europejską, wystarczająco dużo czasu na sfinalizowanie tej procedury również w odniesieniu do poziomów referencyjnych dla lasów w państwach EFTA.

Obowiązek Urzędu Nadzoru EFTA publikowania zgłoszonych przez państwa EFTA proponowanych poziomów referencyjnych dla lasów nie wynika bezpośrednio z obowiązków określonych w art. 109 i protokole 1 do Porozumienia EOG, został więc wyraźnie określony w proponowanym dostosowaniu.

Art. 13 ust. 2 lit. a) – odniesienie do rozporządzenia (UE) nr 525/2013:

Uzasadnienie:

Art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2018/841 zobowiązuje państwa członkowskie UE do uwzględnienia w swojej strategii przedłożonej zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 trwających lub planowanych szczególnych środków mających na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności,

pochłaniaczy i rezerwuarów, jakimi są lasy, aby państwa te mogły uczestniczyć w mechanizmie elastyczności dotyczącej zarządzanych gruntów leśnych na mocy tego samego artykułu. Ponieważ decyzja Wspólnego Komitetu odnosi się wyłącznie do celów w zakresie redukcji emisji na 2030 r., art. 4 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 nie będzie miał zastosowania do państw EFTA. W celu zapewnienia, aby państwa EFTA uczestniczyły w mechanizmie elastyczności dotyczącej zarządzanych gruntów leśnych na takich samych warunkach jak państwa członkowskie, proponowane dostosowanie zobowiązuje państwa EFTA do przedstawienia określonych strategii dotyczących użytkowania przez nie gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa.

Art. 15 ust. 2 – Informacje dla Urzędu Nadzoru EFTA od centralnego administratora:

Uzasadnienie:

Proponowane dostosowanie wyjaśnia rolę Urzędu Nadzoru EFTA w odniesieniu do centralnego administratora zgodnie z rozporządzeniem w sprawie rejestru Unii (rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013), uwzględnionego i dostosowanego do celów EOG w pkt 21ana załącznika XX do Porozumienia EOG. Z dostosowań tych wynika, że w przypadku gdy dotyczy to rozliczeń podlegających jurysdykcji państwa EFTA, zaangażowany będzie Urząd Nadzoru EFTA. Proponowane dostosowanie jest również zgodne z rolą Urzędu Nadzoru EFTA zgodnie z ogólnymi dostosowaniami niniejszej decyzji Wspólnego Komitetu w sprawie stosowania części VII i protokołu 1 do Porozumienia EOG.

Załączniki II, III, IV i VII – tabele:

Uzasadnienie:

Istotne informacje na temat Islandii i Norwegii należy włączyć do załączników II, III i VII.

W załączniku IV sekcja A lit. g) zawarto wymóg spójności między poziomami referencyjnymi dla lasów a prognozami zgłoszonymi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Ponieważ rozporządzenie (UE) nr 525/2013 nie jest uwzględnione w Porozumieniu EOG, Islandia i Norwegia nie są zobowiązane do zgłaszania prognoz zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 525/2013. Prognozy te zostały jednak zgłoszone Europejskiej Agencji Środowiska dobrowolnie, a w przypadku Islandii również zgodnie z umową dwustronną między Islandią a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi dotyczącą uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu[2]. Zostało to wyjaśnione w proponowanym dostosowaniu do załącznika.

Podobne dostosowanie nie jest konieczne w okresie 2026–2030, ponieważ Norwegia i Islandia przedstawią prognozy zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

5.3. Uzasadnienia i proponowane rozwiązania – rozporządzenie 2018/842

Art. 4 ust. 3 – określenie 2005 r. jako roku referencyjnego w celu obliczenia przypadającego na 2030 r. punktu końcowego określonej w rozporządzeniu w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego ścieżki limitów bezwzględnych wielkości emisji:

Uzasadnienie:

[2] Dz.U. L 207 z 4.8.2015, s. 1.

Redukcję emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. należy określić w odniesieniu do zweryfikowanego poziomu emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego w 2005 r. objętych rozporządzeniem 2018/842, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych z działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE (unijny system handlu uprawnieniami do emisji, UE ETS) oraz zweryfikowanych emisji z instalacji, które działały w 2005 r. i zostały uwzględnione w EU ETS dopiero po 2005 r. Zgodnie z motywem 18 rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego należy utrzymać podejście przyjęte w decyzji 406/2009/WE, co wymagałoby rocznych limitów emisji za 2020 r. Norwegia i Islandia nie mają takich danych i dlatego ich roczne limity emisji na 2030 r. nie mogą być obliczone z zastosowaniem tej samej metodyki co w odniesieniu do państw członkowskich UE. Należy zatem dostosować art. 4 ust. 3 w celu wyjaśnienia, jaką metodykę należy stosować do określenia emisji w roku referencyjnym 2005 dla Norwegii i Islandii, z uwzględnieniem wartości ETS już uwzględnionych w Porozumieniu. Uprości to również uwzględnianie aktów wykonawczych, w których oblicza się i ustala roczne limity emisji na lata 2021–2030.

Decyzja Wspólnego Komitetu EOG nr 152/2012 w sprawie EU ETS zawiera wartości państw EFTA dotyczące emisji stacjonarnych na 2005 r. objętych ETS od 2013 r. Dane te można wykorzystać do obliczenia emisji na 2005 r. w sektorach objętych dyrektywą w sprawie ETS w zakresie istotnym dla rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego.

W odniesieniu do państw EFTA dane ETS na 2005 r., które należy uwzględnić w celu określenia rocznego limitu emisji na rok 2030 zgodnie z art. 4 ust. 3, określono w dodatku, który zostanie dodany po załączniku IV.

Art. 6 ust. 1 – liczba uprawnień, które należy anulować na użytek zgodności na podstawie rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego:

Uzasadnienie:

W art. 6 ust. 1 określono, że na użytek oceny zgodności na podstawie rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego można uwzględnić łącznie ograniczone anulowania do maksymalnie 100 mln uprawnień w ramach EU ETS. Należy dodać maksymalne liczby anulowania dla Islandii i Norwegii, zob. proponowane dostosowanie (vi).

Art. 12 ust. 2 – Informacje dla Urzędu Nadzoru EFTA od centralnego administratora:

Uzasadnienie:

Proponowane dostosowanie wyjaśnia rolę Urzędu Nadzoru EFTA w odniesieniu do centralnego administratora zgodnie z rozporządzeniem w sprawie rejestru Unii (rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013), uwzględnionego i dostosowanego do celów EOG w pkt 21ana załącznika XX do Porozumienia EOG. Z dostosowań tych wynika, że w przypadku gdy dotyczy to rozliczeń podlegających jurysdykcji państwa EFTA, zaangażowany będzie Urząd Nadzoru EFTA. Proponowane dostosowanie jest również zgodne z rolą Urzędu Nadzoru EFTA zgodnie z ogólnymi dostosowaniami niniejszej decyzji Wspólnego Komitetu w sprawie stosowania części VII i protokołu 1 do Porozumienia EOG.

Załączniki I, II i III:

Uzasadnienie:

Istotne informacje na temat Islandii i Norwegii należy włączyć do załączników I, II i III. Jest to oparte na zasadzie równego traktowania z państwami członkowskimi UE i spójne z rozumowaniem Komisji przedstawionym we wniosku w sprawie rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego (COM (2016) 482 final, s. 3) oraz z powiązaną z nim oceną skutków.

5.4. Uzasadnienia i proponowane rozwiązania – rozporządzenie (UE) 2018/1999

Dostosowania (i)–(ii) – odnośne artykuły i ich zastosowanie:

Uzasadnienie:

Rozporządzenie (UE) 2018/1999 ustanawia mechanizm zarządzania w celu zapewnienia osiągnięcia celów na 2030 r. oraz długoterminowych celów głównych i końcowych unii energetycznej zgodnie z porozumieniem paryskim w sprawie zmiany klimatu. Rozporządzenie (UE) 2018/1999 stanowi część pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków". Znaczenie rozporządzenia (UE) 2018/1999 dla EOG zostanie ocenione zgodnie ze standardowymi procedurami EOG. Odbędzie się to w ramach oceny całego pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków".

W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 określono wymogi w zakresie planowania i sprawozdawczości obejmujące zobowiązania określone w rozporządzeniu (UE) 2018/841 i rozporządzeniu (UE) 2018/842. Wymogi te zastępują między innymi rozporządzenie (UE) nr 525/2013, które nie zostało uwzględnione w Porozumieniu EOG.

Zakres decyzji Wspólnego Komitetu jest ograniczony do przepisów mających znaczenie dla osiągnięcia odnośnych celów Islandii i Norwegii w zakresie redukcji emisji na 2030 r. Rozporządzenie (UE) 2018/1999 zawiera przepisy dotyczące *zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu* oraz *zintegrowanych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu*. Przepisy te wykraczają poza zakres decyzji Wspólnego Komitetu, ponieważ obejmują one również planowanie i sprawozdawczość w zakresie celów energetycznych i innych celów w pięciu wymiarach unii energetycznej. Przepisy te nie zostały zatem włączone do decyzji Wspólnego Komitetu.

Islandia i Norwegia dobrowolnie zobowiązują się jednak do opracowania krajowych planów określających polityki i środki mające na celu zrealizowanie zobowiązań określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/841 i rozporządzeniu (UE) 2018/842 i zawartych w protokole 31 w drodze decyzji Wspólnego Komitetu. Plany te zostaną udostępnione państwom członkowskim UE, Komisji i Urzędowi Nadzoru EFTA do dnia 31.12.2019 r. Zostało to potwierdzone przez Islandię i Norwegię w *deklaracji dotyczącej planów krajowych powiązanych z decyzją Wspólnego Komitetu EOG nr [niniejsza decyzja]*.

Aby ustanowić system przejrzystego i spójnego monitorowania, sprawozdawczości i zgodności z zobowiązaniami podjętymi w ramach decyzji Wspólnego Komitetu, proponuje się włączenie tych przepisów rozporządzenia (UE) 2018/1999, które są niezbędne do wdrożenia rozporządzeń (UE) 2018/841 i 2018/842. Włączenie to pozostaje bez uszczerbku dla oceny znaczenia rozporządzenia (UE) 2018/1999 dla EOG. Niezbędne przepisy rozporządzenia (UE) 2018/1999 należy uwzględnić w sposób zrozumiały i zgodny z prawem. Proponuje się uczynić to w sposób podobny do włączenia do protokołu 47 Porozumienia przepisów dotyczących handlu winem z aktów UE w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rolnych. Oznacza to sporządzenie wykazu tych artykułów rozporządzenia (UE) 2018/1999, które mają zastosowanie. Niektóre przepisy będą wymagały kilku dostosowań, aby odpowiadały

zakresowi decyzji Wspólnego Komitetu, podczas gdy inne zostaną włączone bez żadnych zmian.

Włączone artykuły zapewnią pełną sprawozdawczość w zakresie wykazów gazów cieplarnianych, polityk i środków dotyczących emisji gazów cieplarnianych oraz prognoz.

Ponadto w celu zapewnienia zgodności włącza się artykuły niezbędne do przeprowadzania kompleksowych przeglądów zgodnie z rozporządzeniami (UE) 2018/841 i 2018/842.

Art. 2 zawiera wykaz definicji, które mają zastosowanie do rozporządzenia (UE) 2018/1999. Definicje te są istotne z punktu widzenia wdrażania rozporządzeń (UE) 2018/841 i 2018/842. Niektóre definicje dotyczą kwestii, które nie wchodzą w zakres decyzji. Dostosowanie ogranicza stosowanie definicji do zakresu niniejszej decyzji Wspólnego Komitetu.

Art. 26 ust. 4 – dane dotyczące wykazu gazów cieplarnianych:

Uzasadnienie:

Art. 26 ust. 4 nakłada na państwa członkowskie obowiązek przedłożenia Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu sprawozdania dotyczącego wykazu krajowego. Składanie takich sprawozdań jest obowiązkiem wynikającym z konwencji. Islandia i Norwegia są niezależnymi stronami konwencji. Islandia i Norwegia przedłożą, zgodnie ze swymi odnośnymi zobowiązaniami wynikającymi z konwencji, sprawozdania dotyczące wykazów krajowych.

Ponieważ ostateczne dane dotyczące wykazu gazów cieplarnianych, zgłaszane do Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu do dnia 15 kwietnia każdego roku, mają zasadnicze znaczenie dla zgodności rozporządzeń (UE) 2018/841 i 2018/842, dostosowanie zapewnia, aby Islandia i Norwegia przekazywały kopię zgłoszonych danych do Urzędu Nadzoru EFTA w tym samym dniu co państwa członkowskie.

Art. 41 – współpraca państwa członkowskie – Unia Europejska:

Uzasadnienie:

Art. 41 reguluje współpracę między państwami członkowskimi a Unią w odniesieniu do pełnego zakresu obowiązków objętych rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Dostosowanie zapewnia ograniczenie tej współpracy do zakresu decyzji Wspólnego Komitetu.

Art. 42 – rola Europejskiej Agencji Środowiska:

Uzasadnienie:

Art. 42 stanowi, że Europejska Agencja Środowiska pomaga Komisji w jej pracach w odniesieniu do art. 15–21, 26, 28–29, 37–39 i 41. Dostosowanie gwarantuje, że pomoc ta jest ograniczona do zakresu decyzji Wspólnego Komitetu.

5.5. Uzasadnienia i proponowane rozwiązania – rozporządzenie (UE) nr 525/2013

Art. 7 i art. 19 ust. 1 i 3 – dane z wykazów i kompleksowy przegląd:

Uzasadnienie:

Aby przeprowadzić kompleksowy przegląd zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/842 w 2020 r., należy włączyć części dwóch artykułów rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Rozporządzenie (UE) 2018/1999 uchyli rozporządzenie (UE) nr 525/2013

z dniem 1 stycznia 2021 r., zatem obowiązki sprawozdawcze na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1999 nie będą miały zastosowania do Islandii i Norwegii przed 2021 r. Konieczne jest zatem włączenie części dwóch artykułów rozporządzenia (UE) nr 525/2013 w celu ustanowienia obowiązku dostarczenia niezbędnych danych z wykazu oraz przeprowadzenia kompleksowego przeglądu w 2020 r.

Niezbędne artykuły są włączone do decyzji Wspólnego Komitetu w drodze wykazu określającego, które artykuły mają zastosowanie. Zastosowanie będą miały tylko te części artykułów, które odnoszą się do wdrożenia rozporządzenia (UE) 2018/842. Islandia i Norwegia będą zobowiązane do przekazania odpowiednich danych na potrzeby przewidzianego na 2020 r. kompleksowego przeglądu, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/842. Ponadto włączenie art. 19 ust. 1 i 3 zagwarantuje, że kompleksowy przegląd zostanie przeprowadzony zgodnie z procedurami określonymi w tych przepisach.

Przepisy mają zastosowanie wyłącznie w zakresie, w jakim odnoszą się do wdrożenia rozporządzenia (UE) 2018/842.

5.6. Uzasadnienia i proponowane rozwiązania – rozporządzenie wykonawcze 749/2014

Art. 3-5, 7-10, 12-14, 16, 29, 32-34, 36-37 oraz załączniki I-VIII, tabela 2 w załączniku XVI:

Uzasadnienie:

Ponieważ art. 7 i art. 19 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 włącza się w celu przeprowadzenia kompleksowego przeglądu zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/842, należy również włączyć artykuły wykonawcze rozporządzenia wykonawczego 749/2014 w sprawie struktury, formatu, procesu przekazywania i przeglądu informacji zgłaszanych przez państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013.

Przepisy mają zastosowanie wyłącznie w zakresie, w jakim odnoszą się do wdrożenia rozporządzenia (UE) 2018/842.

5.7. Uzasadnienie i proponowane rozwiązania – dostosowania ogólne (zastosowanie części VII i protokołu 1 do Porozumienia EOG, odniesienia do aktów UE, udział Komitetu, konsultacje z ekspertami, pomoc Europejskiej Agencji Środowiska oraz brak zastosowania do Liechtensteinu)

Uzasadnienie:

Ponieważ z art. 79 ust. 3 wynika, że część VII postanowień instytucjonalnych Porozumienia EOG ma zastosowanie do części VI i protokołu 31 do Porozumienia EOG wyłącznie gdy jest to wyraźnie przewidziane, i ponieważ wyraźnie przewidziano jedynie stosowanie postanowień dotyczących wydawania decyzji (zob. art. 98), proponuje się dostosowanie b) w celu zapewnienia stosowania części VII, a tym samym zapewnienia monitorowania i egzekwowania przez Urząd Nadzoru EFTA i Trybunał EFTA, jak wyjaśniono powyżej w odniesieniu do włączenia do protokołu 31.

Jako że protokół nr 1 w sprawie dostosowań horyzontalnych do Porozumienia EOG ma na początku zastosowanie wyłącznie do przepisów aktów, o których mowa w załącznikach do Porozumienia EOG, proponuje się dostosowanie c), aby miał on również zastosowanie do przepisów aktów, o których mowa w protokole 31, przez ich włączenie w drodze decyzji Wspólnego Komitetu.

Przepisy aktów włączonych do protokołu 31 w drodze decyzji Wspólnego Komitetu odnoszą się również do europejskich lub unijnych przepisów, aktów prawnych, zasad,

polityk i środków, które nie wchodzą w zakres Porozumienia EOG. Proponuje się dostosowanie d) w celu wyjaśnienia, że mają one zastosowanie tylko w takim zakresie i takiej formie, w jakich są uwzględnione w Porozumieniu.

Udział państw EFTA w Komitecie ds. Zmian Klimatu oraz konsultacje z ekspertami z państw EFTA na tej samej zasadzie co z ekspertami z państw członkowskich UE są niezbędne do funkcjonowania współpracy przewidzianej w decyzji Wspólnego Komitetu. Na przykład, jak wyjaśniono powyżej w odniesieniu do proponowanego dostosowania do art. 8 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2018/841 (LULUCF) w odniesieniu do ustanowienia krajowych planów rozliczania dla leśnictwa i poziomów referencyjnych dla lasów, konsultacje z ekspertami z państw EFTA są niezbędne, aby zapewnić konieczny wkład, konsultacje i współpracę oraz jednolite wdrożenie i stosowanie przepisów aktów włączonych do protokołu 31 w drodze niniejszej decyzji Wspólnego Komitetu. Proponowane dostosowania e) i f) zapewniają taki udział i konsultacje również w tym zakresie.

Ponieważ zastosowanie będą miały postanowienia części VII Porozumienia EOG, Urząd Nadzoru EFTA będzie monitorować wypełnianie przez Islandię i Norwegię zobowiązań wynikających z decyzji Wspólnego Komitetu. Proponowane dostosowanie g) zapewnia, aby Europejska Agencja Środowiska wspomagała Urząd Nadzoru EFTA w jego pracach mających na celu wypełnienie zobowiązań wynikających z decyzji, takich jak przeprowadzenie kompleksowego przeglądu i zapewnianie jakości informacji zgłaszanych przez Islandię i Norwegię.

Ponieważ jedynie Islandia i Norwegia będą uczestniczyć w rozszerzonej współpracy przewidzianej w decyzji Wspólnego Komitetu, proponowane dostosowanie h) przewiduje, że nie ma ona zastosowania do Liechtensteinu.

2019/0205 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami

[Rozszerzona współpraca w dziedzinie klimatu UE – Islandia – Norwegia]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 191 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym[3] („Porozumienie EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.

(2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, protokołu 31 do Porozumienia EOG.

(3) Protokół 31 do Porozumienia EOG zawiera postanowienia szczegółowe dotyczące współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami.

(4) Należy rozszerzyć współpracę między umawiającymi się stronami Porozumienia EOG w zakresie działań Unii w celu włączenia rozporządzenia (UE) 2018/841 i rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz powiązanych przepisów rozporządzenia (UE) 2018/1999, rozporządzenia (UE) nr 525/2013 i rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 794/2014.

(5) Należy zatem zmienić protokół 31 do Porozumienia EOG, aby umożliwić rozszerzoną współpracę.

(6) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu EOG powinno zatem być oparte na załączonym projekcie decyzji,

[3] Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczące proponowanej zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący